

Arrest

nr. 242 182 van 13 oktober 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. HAUQUIER
Henri Jasparlaan 109
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 9 maart 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 februari 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 augustus 2020 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 19 augustus 2020.

Gelet op de beschikking van 4 september 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 september 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. HAUQUIER, die verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

Uit de gegevens in het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij zich voor haar verzoek om internationale bescherming op dezelfde motieven baseert als degene die door haar oom R. C. worden aangevoerd in het kader van diens verzoek om internationale bescherming. Deze vaststelling wordt in het verzoekschrift en ter terechtzitting niet betwist.

Inzake verzoekende partij haar oom R.C. en tante F.C. wordt bij arrest nr. X van 13 oktober 2020 als volgt gemotiveerd: "1. *Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partijen de grond*

meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. In casu wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekers dienen beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waarbij het verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld wordt onder toepassing van artikel 57/6/1, §1 en waarbij het verzoek kennelijk ongegrond wordt verklaard onder toepassing van artikel 57/6/1, §2. In de bestreden beslissing betreffende verzoekster wordt er integraal verwezen naar de beslissing inzake verzoeker.

2. Artikel 57/6/1 luidt: “§1. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien: [...]

b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3; [...]

“§2. In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.

§3. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.[...]”

Bij het zoals bepaald in het ten tijde van de bestreden beslissingen geldende koninklijk besluit van 15 februari 2019, werd Albanië aangewezen als veilig land van herkomst. Het nieuw KB van 15 december 2019 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, § 3 van de wet van 15 december 1980, in werking getreden op 3 februari 2020, duidt Albanië opnieuw aan als een veilig land van herkomst.

Uit de lezing van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet en de memorie van toelichting bij het wetsontwerp dat tot deze wet heeft geleid, volgt dat een individueel en effectief onderzoek van het verzoek om internationale bescherming noodzakelijk blijft, maar dat het vermoeden geldt dat er in hoofde van de onderdaan van een veilig land in beginsel geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aanwezig is. De verzoeker om internationale bescherming die afkomstig is van één van deze veilige landen wordt aldus steeds in de gelegenheid gesteld om substantiële redenen aan te geven waaruit blijkt dat in zijn specifieke omstandigheden, zijn land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, Parl.St. Kamer 2016-17, DOC 54 2548/001, p. 110-116). Het loutere feit dat een verzoeker om internationale bescherming afkomstig is uit een veilig land van herkomst, in casu Albanië, zal dus in geen geval automatisch tot gevolg hebben dat diens verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond wordt bevonden. Slechts indien, na individueel onderzoek, blijkt dat de verzoeker om internationale bescherming geen of onvoldoende elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij in zijn land van herkomst daadwerkelijk vervolgd wordt of een reëel risico op ernstige schade loopt, zal zijn verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond worden bevonden. De bewijslast in dit geval rust op de verzoekers.

3. Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal slechts vaststellen dat verzoekers in casu geen dergelijke elementen bijbrengen. In de bestreden beslissingen wordt op uitgebreide en omstandige wijze gemotiveerd dat verzoekers geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in het Verdrag van Genève en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) en c), van de Vreemdelingenwet aangetoond hebben.

3.1. Gezien het verzoek om internationale bescherming van verzoekster steunt op dezelfde motieven als diegene die verzoeker werden uiteengezet, wordt er in de beslissing van verzoekster integraal verwezen naar de beslissing van verzoeker. De commissaris-generaal stelt vooreerst dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweringen dat hij na de explosie van 29 januari, die op zich niet wordt betwist, voortdurend telefonisch werd geïntimideerd. Zo (i) heeft verzoeker op de DVZ met geen woord gerept

over deze vorm van intimidatie, wat afbreuk doet aan de geloofwaardigheid ervan gezien wordt verwacht dat hij bij de aanvang van het verzoek alle belangrijke elementen vermeldt, (ii) werden er tegenstrijdige verklaringen afgelegd door verzoeker en zijn neef omtrent het informeren van de politie over de telefoontjes, (iii) verklaart verzoekster dat verzoeker reeds na de explosie in 2015 telefonisch werd bedreigd hoewel verzoeker zelf verklaart voor januari 2019 nooit problemen te hebben gekend, (iv) is het bevreemdend dat de telefonische oproepen zowel uit het logboek van verzoeker als dat van zijn neef waren verdwenen, en (v) worden er verder ook geen bewijzen neergelegd van de telefonische oproepen, hetgeen zeer merkwaardig is gezien de telefonische bedreigingen omtrent de gebeurtenis in 2015 wel werden gedocumenteerd.

Verder stelt de commissaris-generaal dat het zeer merkwaardig is dat verzoekers, en de neef van verzoeker, na de explosie van 29 januari 2019 nog meer dan acht maanden in Fushë Krujë zijn verbleven zonder er bijkomende problemen te hebben gekend, wat de ernst van hun vrees in vraag stelt. Zo (i) wordt van een persoon die daadwerkelijk risico loopt op vervolging of ernstige schade in zijn land van herkomst verwacht dat die bij aankomst in een derde land zo snel mogelijk een aanvraag tot internationale bescherming indient, (ii) is verzoeker op 3 augustus 2019 zijn zoon in Italië gaan bezoeken en is hij hierna naar dezelfde stad in Albanië teruggekeerd, (iii) is ook de neef van verzoeker naar België op bezoek geweest zonder een verzoek in te dienen en is teruggekeerd, en (iv) voelden verzoeker en zijn neef zich vrij genoeg op om café te gaan.

Verzoeker heeft verder niet aannemelijk gemaakt dat hij voor de aangehaalde problemen, of bij herhaling ervan, geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de Albanese autoriteiten. Voordat internationale bescherming wordt verleend dient een verzoeker aan te tonen dat hij geen aanspraak kan maken op nationale bescherming, hetgeen hier niet het geval is. Zo (i) kwam de politie onmiddellijk na de explosie op 29 januari 2019 ter plaatse en ondervroegen ze verzoeker uren, (ii) werd er gepeild naar vermoedens en werden verschillende pistes onderzocht, (iii) vond diezelfde nacht nog een buurtonderzoek plaats, (iv) werden alle burens ondervraagd, (v) werden er vingerafdrukken genomen en werd de garage verzegeld, (vi) vonden er diezelfde nacht nog huiszoekingen plaats bij delinquenten die bekend stonden voor het gebruik van explosieven en (vii) werden later nog alle camerabeelden bekeken. Er wordt nog op gewezen dat andere gelijkaardige zaken wel werden opgelost en dat er overal te wereld onopgeloste misdrijven voorkomen. De autoriteiten hebben de plicht om hun burgers te beschermen, maar dit houdt geen resultaatsverbintenis in. Er wordt nog verwezen naar de COI van 27 juni 2018 waaruit blijkt dat in Albanië maatregelen werden en worden genomen om de politionele en professionele autoriteiten te professionaliseren en corruptie verder aan te pakken. Er wordt besloten dat uit deze documentatie volgt dat de in Albanië opererende autoriteiten aan hun onderdanen voldoende bescherming kunnen bieden in geval van eventuele veiligheidsproblemen.

Ten slotte verwijst de commissaris-generaal nog naar de toekenning van het vluchtelingenstatuut van verzoekers' zoon. Zo (i) betekent het loutere feit dat een gezinslid erkend is niet dat verzoeker automatisch recht hebben op een internationale beschermingsstatus, (ii) is er een tijdspanne van meer dan drie en een half jaar tussen beide explosies, (iii) stelde de neef van verzoeker dat het om een vermoeden ging dat het om dezelfde mensen ging en komt het gebruik van explosies in die regio vaak voor, zelfs om de minste vorm van jaloezie of concurrentie op te lossen, (iv) geeft verzoeker zelf aan dat er vaker explosies gebeuren bij concurrerende handelaars en dat verzoeker een dergelijke concurrent kent die op dat moment in de gevangenis zat, en (v) weet de politie niet of er sprake is van enig verband tussen beide explosies.

3.2. Betreffende de ingeroepen vrees beperken verzoekers zich tot een loutere herhaling van hun relaas in hun aanvraag, wat niet volstaat. Verder beperken zij zich tot een louter hypothetisch betoog gezien zij stellen dat het 'mogelijk' is dat de gebeurtenissen in 2019 verband hebben met diegene in 2015. Zij doen op deze manier op geen enkele manier afbreuk aan de concrete motieven hieromtrent. Zij laten na om de motieven te weerleggen of in concreto aan te tonen met welke elementen er niet of niet voldoende rekening is gehouden. Waar zij dienaangaande verwijzen dat aan hun het voordeel van de twijfel dient te worden gegund, stelt de Raad dat het voordeel van de twijfel slechts kan worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen. De Raad moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. In casu werd reeds vastgesteld dat verzoekers zich beperken tot een loutere hypothetisch

betoog, en kan niet worden gesteld dat men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen, waardoor geen toepassing van het voordeel van de twijfel kan worden gemaakt.

Betreffende de bescherming door de Albanese autoriteiten stellen verzoekers dat zij getracht hebben bescherming in te roepen maar dat zij niet werden geholpen. Hierbij verwijzen zij nog naar een resem van bronnen omtrent bloedwraak en corruptie in Albanië. De Raad stelt dienaangaande vast dat *supra* is gebleken dat de motieven betreffende de ingeroepen vrees niet worden weerlegd. Verder heeft de commissaris-generaal een resem aan maatregelen, genomen door de Albanese politie, weergegeven, waar verzoekers op geen enkele manier op reageren. Verzoekers beperken zich nogmaals tot loutere algemene beweringen die zij niet op een concrete manier aantonen of uiteenzetten.

4. Bijgevolg lijken verzoekers niet aan te tonen dat zij redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Albanië.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partijen te erkennen als vluchteling of hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 5 augustus 2020, voeren verzoekende partijen aan dat zij geenszins kunnen buigen op effectieve nationale bescherming zoals zij dit hebben toegelicht in hun verzoekschrift. Voorts verwijzen verzoekende partijen naar hun aanvullende nota en de nieuwe stukken die zij hebben ingediend. Zij lichten toe dat de stukken betrekking hebben op enerzijds de feiten die plaatsvonden in 2015 ten aanzien van hun zoon (een explosie in zijn wagen) en de feiten in 2019 ten aanzien van verzoeker, de explosie in diens garage. Zij stellen dat uit deze stukken dient afgeleid te worden dat er een link is tussen de feiten van hun zoon in 2015 en de recente feiten van 2019. Tot slot bevestigen verzoekende partijen dat hun zoon geen last meer heeft gehad van de daders die verantwoordelijk waren voor de feiten in 2015.

4.2. In zoverre verzoekende partijen voorhouden dat er een link is tussen de feiten waarvan hun zoon in 2015 het slachtoffer werd, in welk verband de Raad benadrukt dat verzoekende partijen ter zitting verklaren dat hun zoon geen last meer heeft gehad van de daders die hiervoor verantwoordelijk waren, en de recente feiten van 2019 waarbij er in verzoekers garage een explosie plaatsvond, wijst de Raad op de motivering in de bestreden beslissingen waarbij op goede grond wordt vastgesteld dat

verzoekende partijen een mogelijk verband tussen die incidenten van 2015 en 2019 niet aannemelijk maken:

“Hoewel de explosie d.d. 29 januari 2019, zoals hierboven reeds aangestipt, op zich niet ter discussie staat, blijkt uit niets dat er een rechtstreeks verband zou bestaan met uw zoon en (de problemen van) diens schoonfamilie zoals jullie beweerden (CGVS R.(...), p. 8, 13, 22-23; CGVS X.(...), p. 6, 7, 13 en 14; CGVS F.(...), p. 7 en 8). Dat er ernstig voorbehoud geplaatst moet worden bij het mogelijke verband tussen de explosies van 24 juli 2015 en 29 januari 2019 – op 29 januari 2019 was het de eerste keer dat u persoonlijke problemen kende – blijkt onder meer uit de tijdsperiode van meer dan drie en een half jaar tussen beide gebeurtenissen (CGVS R.(...), p. 16). U rechtvaardigde dit weliswaar door te stellen dat u in 2018 onderzoek deed naar de explosie in de wagen van uw zoon en dat de tegenpartij vermoedelijk te weten was gekomen waar u mee bezig was (CGVS R.(...), p. 14, 15 en 22; CGVS X.(...), p. 8). Jullie konden dit vermoeden evenwel niet concreet ondersteunen. Niet alleen blijkt uit uw verklaringen immers dat uw zoektocht zich beperkte tot het raadplegen van één enkele persoon bij de politie, B.(...) G.(...), die op zijn beurt contact opnam met enkele informanten die evenwel geen enkele nieuwe informatie aanbrachten (CGVS R.(...), p. 14 en 15; CGVS X.(...), p. 13), maar ook (en vooral) gaf X.(...) toe dat dit louter een vermoeden was die jullie niet objectief konden aantonen en verklaarden u en X.(...) dat het gebruik van explosieven in Fushë-Krujë vaak voorkomt. Enkel en alleen al in de omgeving van uw woning heeft u tot zes keer toe meegemaakt dat er een ontploffing plaatsvond. U stelde dat deze werkwijze toegepast wordt om de minste vorm van jaloezie of concurrentie op te lossen. Het gebeurt dan ook dagelijks (CGVS R.(...), p. 18; CGVS X.(...), p. 8, 9 en 14). Erop gewezen dat de ontploffing in uw garage

mogelijkerwijs niets te maken heeft met de schoonfamilie van uw zoon maar eventueel een waarschuwing betreft van een andere persoon aan uw adres, gaf u aan dat u nooit met iemand problemen gekend heeft. Nochtans blijkt uit uw verklaringen dat er, zoals aangehaald, wel vaker explosies gebeuren bij concurrerende handelaars en dat u in het verleden een conflict had met A.(...) K.(...) en S.(...) L.(...), die weliswaar in de gevangenis zaten op het moment van de explosie maar die mogelijks de opdracht voor de explosie telefonisch vanuit de gevangenis hadden kunnen geven. Zij repareerden net als u gsm's in hun winkel en waren concurrenten van u (CGVS R.(...), p. 18; CGVS X.(...), p. 14). Dat de explosie in uw garage enkel maar te wijten kan zijn aan de problemen van uw zoon en zijn schoonfamilie overtuigt bijgevolg niet, temeer daar u vlak na de explosie aan de politie heeft gezegd niet te weten of er een verband was tussen de explosie en de problemen van uw zoon en zijn schoonfamilie (CGVS R.(...), p. 16-17). Tot slot kan er nog gewezen worden op het feit dat, nadat aan uw zoon A.(...) de vluchtelingenstatus werd toegekend, u twee keer naar België bent gekomen zonder hier om internationale bescherming te verzoeken: u keerde toen telkens naar Albanië terug, want u dacht, net zoals X.(...) trouwens, dat de problemen van uw zoon na zijn vertrek 'over' waren. Ook uw echtgenote kwam een tweetal jaar geleden reeds naar België zonder om internationale bescherming te verzoeken (CGVS R.(...), p. 7-8; CGVS F.(...), p. 4; CGVS X.(...), p. 7). Uit het voorgaande blijkt dat u geenszins aannemelijk heeft gemaakt dat er daadwerkelijk een verband bestaat tussen de ontploffing in de wagen van uw zoon op 24 juli 2015 en de explosie die op 29 januari 2019 plaatsvond in uw garage.”

In weerwil van verzoekende partijen hun verzuchtingen, zijn de door hen per aanvullende nota van 19 augustus 2020 aan de Raad overgemaakte documenten niet van aard het voorgaande om te buigen.

De neergelegde processen-verbaal van enkele politieverhoren hebben betrekking op enerzijds het incident waarvan hun zoon in 2015 het slachtoffer werd -een explosie in zijn wagen- en anderzijds de gebeurtenissen van 29 januari 2019 die verzoekende partijen zelf persoonlijk (bij hen thuis) hebben getroffen, de explosie in hun garage. Dat deze incidenten effectief hebben plaatsgevonden, staat niet ter discussie, doch uit niets blijkt en de processen-verbaal tonen niet aan dat er een rechtsreeks verband bestaat tussen die afzonderlijke gebeurtenissen.

Uit het voorgelegde proces-verbaal van 29 januari 2019 blijkt dat verzoeker op de vraag van de politie van Krujë of er al eerder explosies bij hem thuis waren geweest, antwoordde dat drie jaar eerder de wagen van zijn zoon A. door een explosie werd getroffen. Dat verzoeker dit ten aanzien van de politie vernoemde, vormt evenwel geenszins een begin van bewijs van enig verband tussen die twee explosies. Dit geldt des te meer gelet op de vaststelling dat wanneer de politie verzoeker naar aanleiding van de explosie op 29 januari 2019 bij hem thuis, vervolgens de vraag stelde of hij met iemand een conflict heeft en om welke reden, hij met geen woord (meer) repte over dat incident in 2015 en de problemen van zijn zoon. Verzoeker maakte daarentegen, zo blijkt uit het betreffende proces-verbaal, wel melding van een ander incident. Hij gaf, zo blijkt uit een lezing van het pv, ten aanzien van de politie van Krujë aan dat hij een jaar eerder een conflict had gehad met S.L. omwille van een parkeerplaats

tegenover zijn garage, waarbij zij discussies zouden hebben gehad en waarbij laatstgenoemde hem eens een vuistslag op zijn kin zou hebben verkocht. Andere problemen vermeldde hij evenwel niet. Nergens uit het proces-verbaal blijkt dat verzoeker de politie op een mogelijk verband tussen de explosie van 2019 en dat van meer dan drie jaar eerder zou hebben gewezen.

Na voormeld verhoor werd verzoeker, zo blijkt uit het neergelegde proces-verbaal van de politie van Krujë van 31 januari 2019, twee dagen later opnieuw op het politiecommissariaat gehoord omtrent de explosie bij hem thuis. Wanneer de politie hem de vraag stelde of hij betrokken is in een conflict dat mogelijks de oorzaak kan zijn van de aanslag in zijn garage, verklaarde verzoeker nog eens goed te hebben nagedacht en maakte hij uitgebreid melding van een conflict een veertiental maanden voordien. Verzoeker zou toen, zo blijkt uit zijn in het proces-verbaal opgetekende verklaringen, op zijn werk een incident hebben gehad met een zekere J.S. die hij twee keer een slag zou hebben uitgedeeld. Volgens verzoekers verklaringen in het pv zou dit tot problemen met de neef van J.S. hebben geleid, een zekere D.P.D., die hem zou hebben gezegd hem niet met rust te zullen laten en die hem met de dood bedreigde. Verzoeker wees de politie er ook op dat hij de bewuste avond van de explosie, onderweg van zijn werk naar huis, door een wagen werd gevolgd. Verzoeker maakte voor het overige evenwel nergens gewag, net zoals hij dat dus tijdens zijn verhoor twee dagen eerder bij de politie evenmin deed, van het feit dat zijn problemen, met name de explosie in de late avond op 29 januari 2019 verband zou houden met de feiten van 2015 gericht tegen zijn zoon. Hij maakte tijdens het verhoor, zo blijkt uit het proces-verbaal, enkel slechts melding van de explosie in de wagen van zijn zoon in 2015 toen de politie hem vroeg of zijn eigendom al eerder door een explosie was getroffen, waarbij hij er louter op wees dat in 2015 onbekenden de wagen van zijn zoon hadden opgeblazen in de stad Krujë. Echter, nergens uit het pv blijkt dat verzoeker bij de politie die feiten van 2015 en 2019 met elkaar in verband heeft gebracht, laat staan dat hij de politie er uitdrukkelijk op zou hebben gewezen dat er een rechtsreeks verband tussen is.

Verzoekende partijen kunnen dan ook niet worden gevolgd en weten niet te overtuigen in zoverre zij voorhouden dat uit de neergelegde processen-verbaal een link tussen de explosies van 2015 en 2019 zou blijken. Dit blijkt immers nergens uit. Het betoog van verzoekende partijen mist in die zin dan ook feitelijke grondslag. Eenzelfde vaststelling dringt zich op wat het proces-verbaal van het gehoor van verzoekers neef X.C. op 31 januari 2019 bij de politie van Krujë betreft. Immers, X.C. maakte tijdens zijn verhoor eind januari 2019 op geen enkel moment ook maar enige verwijzing naar eventuele eerdere problemen -hij repte met geen woord over een eerdere explosie, laat staan die van 2015-, doch verklaarde daarentegen tegenover de politie dat noch hij persoonlijk, noch zijn nonkel R.C. en tante F.C. (of overige familieleden) enig conflict hadden.

De stukken (4 en 5) van enkele Albanese administratieve instanties, in de inventaris bij de aanvullende nota aangeduid als "Attest burgemeester Fushe-Kruja, dd. 28.02.2020 + beëdigde vertaling" en "Attest gemeente, dd. 18.02.2020 + beëdigde vertaling", zijn evenmin van aard enige link tussen de feiten van 2015 en 2019 aan te tonen. Het attest van 18 februari 2020 vermeldt namelijk enkel de explosie (met TNT) van 29 januari 2019 in de garage van verzoekende partijen. Over de explosie in 2015 wordt met geen woord gerept, laat staan over enig verband. Het attest van 28 februari 2020 vermeldt weliswaar zowel de explosie van 2015 en die van 2019, doch er wordt nergens enige link tussen die twee gebeurtenissen gelegd en deze mag hier dan ook geenszins uit blijken.

Uit de neergelegde schriftelijke verklaring/getuigenis van B.T., een buurman van verzoekende partijen in Albanië, kan evenmin enige beweerde link blijken. Hierin wordt immers nergens iets over de explosie bij verzoekende partijen thuis in 2019 gezegd, noch over de explosie van 2015 en er wordt, logischerwijze, geen gewag gemaakt van enig verband tussen die twee explosies. De buurman maakt enkel melding van het feit dat onbekenden hem zouden hebben aangesproken wanneer hij op 21 maart 2020 's avonds het huis van verzoekende partijen ging controleren, waarbij dezen hem zouden hebben gezegd dat zij verzoeker zoeken en dat waar deze zich ook bevindt, verzoeker nergens veiligheid en rust zou vinden. Zelfs al kan aan die bedreigingen geloof worden gehecht, gelet op de zeer geringe bewijswaarde van een dergelijke subjectieve getuigenis van een buur, blijkt uit niets dat het verzoeker dienaangaande aan bescherming vanwege de Albanese autoriteiten ontbreekt (infra).

De bij de aanvullende nota gevoegde attesten van (bevestiging van conformiteit door) de notaris hebben louter betrekking op de vormelijke aspecten van voornoemde bijgebrachte documenten en zij (hoe) dan ook niet van aard op voormelde inhoudelijke vaststellingen een ander licht te werpen.

4.3. Zelfs al zouden verzoekende partijen een link tussen de explosies in 2015 en 2019 aannemelijk hebben gemaakt, quod non in casu, blijkt hoe dan ook uit niets en verzoekende partijen tonen niet aan dat het hen met betrekking tot hun verklaarde problemen en vrees aan nationale bescherming vanwege de Albanese autoriteiten ontbreekt.

Verzoekende partijen werpen ter zitting weliswaar op zeer algemene wijze op dat zij geenszins kunnen buigen op effectieve nationale bescherming, doch ze slagen er met deze algemene en niet in het minst onderbouwde bewering allerminst in, zoals in eenzelfde zin ook eerder al in de beschikking van 5 augustus 2020 werd vastgesteld, afbreuk te doen aan de motivering in de bestreden beslissingen waarbij in dit verband op goede grond het volgende wordt vastgesteld:

“Wat er ook van zij, er dient opgemerkt te worden dat u niet aannemelijk gemaakt heeft dat u voor de door u aangehaalde problemen – of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Albanië – geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten, en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Albanië voor u sprake zou zijn van een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Immers, voordat internationale bescherming kan worden verleend aan een verzoeker dient aangetoond te worden dat de verzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming, hetgeen hier geenszins het geval is. Zo dient vastgesteld dat na de explosie in uw garage op 29 januari 2019 de politie onmiddellijk ter plaatse kwam en u verschillende uren ondervroeg. Er werd gepeild naar uw vermoedens en er werden hierop verschillende pistes onderzocht. Er vond dezelfde nacht nog een buurtonderzoek plaats in de omgeving van uw woning, alle burens werden ondervraagd, er werden vingerafdrukken verzameld op de plaats van de explosie en uw garage werd voor een tijd verzegeld. Bovendien vonden er diezelfde nacht nog verschillende huiszoekingen plaats bij delinquenten die bij de Albanese autoriteiten gekend stonden voor het gebruik van explosieven. De politie onderzocht later alle bewakingscamera’s in de omgeving van uw woning en stelde vast dat er een man, wiens identiteit helaas niet vastgesteld kon worden, zich uit de voeten maakte rond het tijdstip van de explosie. Ook het labo kon geen verdere informatie puren uit de beelden. Daarnaast werd er ook onderzocht wie u en uw neef die avond achtervolgd zou hebben op de terugweg van uw werk. Ook hiervoor werden camerabeelden geconsulteerd (CGVS R.(...), p. 9, 16, 17, 19 en 20; CGVS X.(...), p. 7, 9, 10 en 11). Uit het voorgaande blijkt dat de politie daadwerkelijk opgetreden heeft na de explosie in uw garage. In dit verband dient nog opgemerkt dat uit uw verklaringen blijkt dat bij een andere explosie in Fushë-Krujë tijdens diezelfde nacht de identiteit van de daders wél achterhaald werd. Deze mannen werden gearresteerd en later ook veroordeeld (CGVS R.(...), p. 17). Recent nog werd er een andere zaak, waarbij er explosieven werden gebruikt, opgelost door de politie en werden er enkele personen uit Fushë-Krujë gearresteerd (CGVS R.(...), p. 10). U verklaarde dan ook dat de politie goed werk leverde – ze heeft alles gedaan zoals het moest en stond aan uw kant – en dat u vertrouwen had in uw autoriteiten. U stipte uitdrukkelijk aan dat de politie niets meer kon doen (CGVS R.(...), p. 9, 20, 23 en 24; CGVS X.(...), p. 14). Uit uw verklaringen blijkt dan ook geenszins dat de Albanese autoriteiten onwillig of onmachtig zijn om u bij te staan in geval van problemen. Er dient in dit verband benadrukt dat, indien de waarheid niet achterhaald kan worden of dat bepaalde misdrijven in het algemeen niet kunnen worden opgelost, dit kan afhangen van menige factoren (gebrek aan bewijs, gebrek aan getuigen,...) los van de werking/inspanningen van de autoriteiten om misdrijven op te lossen. U beaamde dit ook. De politie had u immers verteld dat er, indien er gebruik wordt gemaakt van een ontstekingsmechanisme op afstand, zeer moeilijk achterhaald kan worden wie de verantwoordelijken zijn (CGVS R.(...), p. 20). Overigens kan erop gewezen worden dat onopgeloste misdrijven overal ter wereld voorkomen, ook in België. Bijgevolg heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u geen aanspraak kon of kan maken op nationale bescherming. Er kan in deze volledigheidshalve nog benadrukt worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in.” (eigen onderlijning)

Verzoekende partijen brengen, net zoals zij dat evenmin in hun verzoekschrift doen, geen concrete en valabele argumenten aan die het voorgaande in een ander daglicht vermogen te plaatsen. Zo alsnog enig geloof zou kunnen worden gehecht aan de vrees van verzoekende partijen voor hun leven bij terugkeer naar Albanië gelet op de ernstige en pertinente vraagtekens die de commissaris-generaal hierbij plaatste, zoals o.a. hun houding die bezwaarlijk overeenstemt met hun verklaarde vrees, blijkt uit niets en maken verzoekende partijen niet in concreto aannemelijk dat het hen in Albanië aan nationale bescherming ontbreekt.

Verzoekende partijen brengen derhalve derhalve geen concrete en valabele argumenten bij die de in de beschikking van 5 augustus 2019 opgenomen grond en de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Bijgevolg wordt geen afbreuk gedaan aan de in de voormelde beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen). Bijgevolg blijkt niet dat verzoekende partijen redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Albanië.”

Bijgevolg blijkt evenmin dat verzoekende partij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien oktober tweeduizend twintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS